

OBWIESZCZENIE
WOJEWODY PODKARPACKIEGO
z dnia 21 lutego 2011 r.

o sprostowaniu błędów

Na podstawie art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2010r. Nr 17, poz. 95) prostuje się następujące błędy ujawnione w Dziennikach Urzędowych Województwa Podkarpackiego:

1. Nr 136 z dnia 4 grudnia 2004r. – poz. 1653, gdzie w załącznikach nr 2-9 do uchwały Rady Gminy Boguchwała z dnia 4 listopada 2004r. Nr XXIII/264/04, stanowiących statuty Sołectw Gminy Boguchwała, treść § 17 ust. 3 w załączniku:

- nr 2, 3, 4, 6, 7 i 9 powinna mieć brzmienie: „Zebranie Wiejskie jest władne do podejmowania uchwał w ustalonym terminie, jeśli uczestniczy w nim, co najmniej 20 mieszkańców Sołectwa posiadających czynne prawo wyborcze do Rady Gminy.”,
- nr 5 powinna mieć brzmienie: „Zebranie Wiejskie jest władne do podejmowania uchwał w ustalonym terminie, jeśli uczestniczy w nim, co najmniej 35 mieszkańców Sołectwa posiadających czynne prawo wyborcze do Rady Gminy.”,
- nr 8 powinna mieć brzmienie: „Zebranie Wiejskie jest władne do podejmowania uchwał w ustalonym terminie, jeśli uczestniczy w nim, co najmniej 25 mieszkańców Sołectwa posiadających czynne prawo wyborcze do Rady Gminy.”;

2. Nr 70 z dnia 5 września 2008r. – poz. 1706, gdzie w treści uchwały Rady Gminy Solina z dnia 29 lipca 2008r. Nr XXI/189/08 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Uzdrowisko Polańczyk, w § 9 ust. 1 podano błędne oznaczenie terenu, zamiast symbolu: „22a.MN” powinien być symbol: „22a.MN/ML/MP”;

3. Nr 133 z dnia 10 grudnia 2010r. – poz. 2746, gdzie w treści uchwały Rady Gminy Kamień z dnia 12 listopada 2010r. Nr XL/233/10 w sprawie wysokości stawek podatku od nieruchomości w § 4 omyłkowo powtórzono treść § 3, prawidłowo § 4 powinien mieć brzmienie: „Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego i ma zastosowanie do podatku od nieruchomości poczynając od dnia 1 stycznia 2011r.”;

4. Nr 142 z dnia 29 grudnia 2010r. – poz. 2954, gdzie opublikowano niewłaściwy załącznik do decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 grudnia 2010r. znak: OKR-4210-48(12)/2010/180/VIII/JP w sprawie zatwierdzenia taryfy dla ciepła Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. z siedzibą w Tarnobrzegu, w miejsce którego publikuje się prawidłowy w załączeniu;

5. Nr 132 z dnia 9 grudnia 2010r. – poz. 2698, gdzie opublikowano niewłaściwe rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Podkarpackiego z dnia 8 grudnia 2010r. znak: P.II.0911-137/10, w miejsce którego publikuje się prawidłowe w załączeniu.

WOJEWODA PODKARPACKI

Małgorzata Chomycz

Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Tarnobrzegu
ul. Sikorskiego 4, 39-400 Tarnobrzeg

Taryfa dla ciepła

CZĘŚĆ 1.

OBJAŚNIENIA POJĘĆ I SKRÓTÓW UŻYWANYCH W TARYFIE:

1. ustawa - ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. 2006 nr 89, poz. 625 z późniejszymi zmianami)
2. rozporządzenie taryfowe - Rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz. U. z 2010 r. Nr 194, poz. 1291),
3. rozporządzenie systemowe - Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 15 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemów ciepłowniczych (Dz. U. z 2007r. Nr 16, poz. 92),
4. przedsiębiorstwo energetyczne - Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Tarnobrzegu,
5. odbiorca - każdy, kto otrzymuje lub pobiera ciepło na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym,
6. sieć ciepłownicza - połączone ze sobą urządzenia lub instalacje, służące do przesyłania i dystrybucji ciepła ze źródeł ciepła do węzłów ciepłych, należące do przedsiębiorstwa energetycznego,
7. węzeł ciepły - połączone ze sobą urządzenia lub instalacje służące do zmiany rodzaju lub parametrów nośnika ciepła dostarczanego z przyłącza oraz regulacji ilości ciepła dostarczanego do instalacji odbiorczych,
8. grupowy węzeł ciepły - węzeł ciepły obsługujący więcej niż jeden obiekt,
9. zewnętrzna instalacja odbiorcza - odcinki instalacji odbiorczych łączące grupowy węzeł ciepły lub źródło ciepła z instalacjami odbiorczymi w obiektach,
10. obiekt - budowla lub budynek wraz z instalacjami odbiorczymi,
11. układ pomiarowo-rozliczeniowy - dopuszczony do stosowania zgodnie z odrębnymi przepisami zespół urządzeń służących do pomiaru ilości i parametrów nośnika ciepła, których wskazania stanowią podstawę do obliczenia należności z tytułu dostarczania ciepła,
12. zamówiona moc cieplna - ustalona przez odbiorcę największa moc cieplna, jaka w ciągu roku występuje w danym obiekcie dla warunków obliczeniowych, która zgodnie z warunkami technicznymi oraz wymaganiami technologicznymi dla tego obiektu jest niezbędna do zapewnienia:
 - a) pokrycia strat ciepła w obiekcie, zapewniającą utrzymanie normatywnej temperatury i wymiany powietrza w pomieszczeniach znajdujących się w tym obiekcie,
 - b) zapewnienia utrzymania normatywnej temperatury ciepłej wody w punktach czerpalnych znajdujących się w tym obiekcie,
 - c) prawidłowej pracy innych urządzeń lub instalacji
13. nielegalne pobieranie ciepła - pobieranie ciepła bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy;
14. taryfa - zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania, opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzany jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą;

15. grupa taryfowa - grupa odbiorców korzystających z usług związanych z zaopatrzeniem w ciepło, z którymi rozliczenia są prowadzone na podstawie tych samych cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania.

CZĘŚĆ 2.

ZAKRES DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ ZWIĄZANEJ Z ZAOPATRZENIEM W CIEPŁO

W zakresie zaopatrzenia w ciepło, przedsiębiorstwo energetyczne, na podstawie koncesji udzielonych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, prowadzi działalność polegającą na:

- wytwarzaniu ciepła - koncesja nr WCC/32/180/U/2/98/PK z dnia 4 września 1998 r. (z późn. zm.),
- przesyłaniu i dystrybucji ciepła - koncesja nr PCC/33/180/U/2/98/PK z dnia 4 września 1998 r. (z późn. zm.).

CZĘŚĆ 3.

PODZIAŁ ODBIORCÓW NA GRUPY TARYFOWE

Zgodnie z § 10 rozporządzenia taryfowego w taryfie wyodrębniono cztery grupy taryfowe:

- Grupa A - odbiorcy zasilani w ciepło z eksploatowanej przez przedsiębiorstwo energetyczne sieci ciepłowniczej,
- Grupa B - odbiorcy zasilani w ciepło z eksploatowanych przed przedsiębiorstwo energetyczne węzłów cieplnych, z którymi są połączone instalacje odbiorcze obsługujące jeden obiekt,
- Grupa C - odbiorcy zasilani w ciepło z eksploatowanych przed przedsiębiorstwo energetyczne węzłów cieplnych, z którymi są połączone instalacje odbiorcze obsługujące więcej niż jeden obiekt, a zewnętrzne instalacje odbiorcze nie są eksploatowane przez przedsiębiorstwo energetyczne,
- Grupa D - odbiorcy zasilani w ciepło z eksploatowanych przed przedsiębiorstwo energetyczne węzłów cieplnych, z którymi są połączone instalacje odbiorcze obsługujące więcej niż jeden obiekt, a zewnętrzne instalacje odbiorcze są eksploatowane przez przedsiębiorstwo energetyczne.

CZĘŚĆ 4.

RODZAJE ORAZ WYSOKOŚĆ CEN I STAWEK OPŁAT

W niniejszej taryfie przedstawiono ceny i stawki opłat (netto) nie zawierające podatku od towarów i usług (VAT). Podatek VAT nalicza się zgodnie z obowiązującymi przepisami

4.1. Ceny za zamówioną moc cieplną

Grupa Taryfowa	Cena netto	
	Cena za zamówioną moc	Rata miesięczna
	zł/MW/rok	zł/MW/m-c
A, B, C, D	42 740,65	3 561,72

4.2. Ceny ciepła

Grupa taryfowa	Cena netto
	zł/GJ
A, B, C, D	30,44

4.3. Ceny nośnika ciepła

Grupa taryfowa	Cena netto
	zł/m ³
A, B, C, D	24,02

4.4. Stawki opłat stałych za usługi przesyłowe

Grupa taryfowa	Stawki opłat netto	
	Stawka opłaty stałej za usługi przesyłowe	Rata miesięczna
	zł/MW/rok	zł/MW/m-c
A	19 344,86	1 612,07
B	35 046,18	2 920,51
C	35 017,24	2 918,10
D	42 281,20	3 523,43

4.5. Stawki opłat zmiennych za usługi przesyłowe

Grupa taryfowa	Stawki opłat netto
	zł/GJ
A	9,35
B	14,08
C	14,19
D	18,36

4.6. Stawki opłat za przyłączenie do sieci

Średnica w mm	Opłata przyłączeniowa netto w zł za mb
40	125,52

CZĘŚĆ 5.

ZASADY USTALANIA CEN I STAWEK OPŁAT

Ceny i stawki opłat zamieszczone w części 4 taryfy dla ciepła, zostały ustalone zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 i art. 45 ustawy oraz w rozdziale 3 rozporządzenia taryfowego.

CZĘŚĆ 6.

WARUNKI STOSOWANIA CEN I STAWEK OPŁAT

1. Ustalone w niniejszej taryfie ceny i stawki opłat są stosowane przy zachowaniu standardów jakościowych obsługi odbiorców, które określone zostały w rozdziale 6 rozporządzenia systemowego.

2. W przypadkach:

- niedotrzymania przez strony warunków umowy sprzedaży ciepła,

- uszkodzenia lub stwierdzenia nieprawidłowości wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego,
- udzielania bonifikat i naliczania upustów przysługujących odbiorcy,
- nielegalnego poboru ciepła

stosuje się odpowiednio postanowienia określone w rozdziale 4 rozporządzenia taryfowego oraz obowiązujące przepisy ustawy o podatku od towarów i usług.

CZĘŚĆ 7.

ZASADY WPROWADZANIA ZMIANY CEN I STAWEK OPŁAT

1. Przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę do stosowania nie wcześniej niż po upływie 14 dni i nie później niż do 45 dnia, od dnia jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego.

2. Zmiany cen i stawek opłat ujętych w taryfie, podaje się do wiadomości odbiorców ciepła poprzez pisemne zawiadomienie zawierające nowe ceny i stawki opłat oraz podstawę ich zmiany, co najmniej na 14 dni przed ich planowaną zmianą.

**PREZES ZARZĄDU
DYREKTOR**

Stanisław Gurdak

**Z-ca Dyrektora ds. Technicznych
PROKURENT**

Andrzej Leśniewski

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE WOJEWODY PODKARPACKIEGO P.II. 0911 - 137/10 z dnia 8 grudnia 2010 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 i o samorządzie gminnym (Dz. U z 2001 r. Nr 142. poz. 1591 z późn. zm.), art. 15, art. 17 i art. 20 w związku art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 80 poz. 717 z późn. zm.), Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) oraz Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908)

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Nr XLIX/325/2010 Rady Gminy Zarszyn z dnia 29 października 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów położonych w miejscowości Odrzechowa.

UZASADNIENIE

Rada Gminy Zarszyn w dniu 29 października 2010 r. podjęła uchwałę Nr XLIX/325/2010 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów położonych w miejscowości Odrzechowa. Uchwała ta wpłynęła do organu nadzoru w dniu 8 listopada 2010 r. Organ nadzoru oceniając przedmiotową uchwałę pod kątem zgodności z prawem stwierdził, że narusza ona m.in. przepisy art. 15, art. 17 i art. 20 w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80. poz. 717 z późn. zm.) oraz przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164. Poz. 1587} i przepisy Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100. Poz.

908). W stosunku do tej uchwały organ nadzoru przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w trakcie którego zajął stanowisko, iż nie będzie możliwe dokonanie korekty tej uchwały poprzez wyeliminowanie z obrotu prawnego jej niektórych zapisów., bowiem spowodowałoby to nieczytelność tej uchwały i trudności interpretacyjne, a jest ona aktem prawa miejscowego.

Kwestionowana uchwała, jako akt prawa miejscowego podlega szczególnym rygorom prawnym, ponieważ jej regulacje dotyczą różnych podmiotów, a w związku z tym zapisy uchwały będącej takim aktem powinny być jednoznaczne i nie powinny budzić żadnych wątpliwości. Wymóg jasnego, precyzyjnego formułowania ustaleń planu jest w pewnym sensie realizacją praw i wolności obywatelskich. Zapisy zawarte w Planie powinny być więc dokładne, jasne i czytelne i winny wypełniać Zasady techniki prawodawczej (§4, § 5, i § 6 Zasad...), a zapisy naruszające te Zasady nie mogą znajdować się w obrocie prawnym.

Zapisy przedmiotowego Planu naruszają nie tylko wskazane wyżej przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i przepisy rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy, ale również Zasady techniki prawodawczej. W treści Planu znalazły się przede wszystkim ustalenia niejasne, nieprecyzyjne i mogące budzić trudności interpretacyjne jak np. w § 41 w pkt 7 nie dookreślono jakiego istniejącego zainwestowania ustalono możliwość utrzymania czy nieprecyzyjnie ustalono obszar przestrzeni publicznej w § 60 ust 1 pkt 3 uchwały. Niewłaściwe dla zapisów tego Planu jest również przypomnienie w uchwale o stosowaniu innych przepisów prawa, czyli ustalenia typu „....zgodnie z przepisami odrębnymi” „....zgodnie z obowiązującymi warunkami technicznymi projektowania dróg”, które znajdują się w: § 8 ust. 2 pkt 13, § 10 ust. 2 pkt 11 i 12, § 11 ust 2 pkt 7, itd. a także § 26 ust 2 pkt 1, § 28 ust 2 pkt 1, § 39 ust 2 pkt 1, § 40 ust 2 pkt 4, itp. oraz § 50 ust 2 i 3. Powodują one naruszenie § 4 ust 4 rozporządzenia w sprawie Zasad techniki prawodawczej, gdyż w uchwale nie można zamieszczać przepisów nakazujących stosowanie innych aktów normatywnych. Ustalenia te stanowią, nakaz stosowania przepisów prawa, a tym samym wykraczają poza dopuszczalny zakres ustaleń planu określony w art. 15 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 i o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Ustawodawca dość precyzyjnie sformułował, co może być przedmiotem planu., a to oznacza, że plan nie może go rozszerzać gdyż, jako akt prawa miejscowego musi być zgodny z ustawami. Zapisy ustaw nie zezwalają na nałożenie nakazu podjęcia określonych działań, a plan nie może nakazywać podjęcia określonych działań. Niezgodne są więc zawarte w uchwale zapisy, które wykraczają poza dopuszczalny zakres ustaleń planu, gdyż nie są regulowane przepisami z zakresu planowania i zagospodarowania przestrzennego. Do takich nieprawidłowych i wykraczających poza dopuszczalny i obowiązkowy zakres ustaleń planu należą zapisy § 60 ust. 3, który nakłada obowiązek wykonywania dodatkowych opracowań i uzyskiwania dodatkowych opinii czy ustalenie z § 11 ust. 2 pkt 6 lit d, gdyż określenie „utrzymanie istniejącej linii zabudowy” uzależnia stosowanie ustaleń planu od zapoznania się z istniejącą zabudową, a jego stosowanie wymaga dokonania dodatkowych, czynności nie wymaganych przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (np wizji w terenie czy inwentaryzacji budynków). Również zapisy § 59 ust 1 pkt 9 i § 60 ust 2, § 61 ust 3 — dotyczące wymogu uzgodnienia i opiniowania działań inwestycyjnych i robót budowlanych z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków wykraczają poza dopuszczalny zakres ustaleń planu określany w art. 15 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, warunkując realizację ustaleń planu uzyskiwaniem dodatkowych zezwoleń. Zgodnie z wyrokiem WSA w Krakowie z dnia 16 maja 2008 r. (II SA/Kr 215/08) „Skoro ustawodawca wyposażył w kompetencję do uchwalania planu radę gminy i nakazał to czynić poprzez przeprowadzenie określonej procedury, żaden inny organ nie może tej kompetencji od rady przejąć. Uzależnienie stosowania planu od późniejszych uzgodnień z WKZ otwiera normy, które powinny mieć charakter zamknięty skoro umieszczone są w akcie o randze źródła prawa”. Ponadto ustalenie to stanowi przypomnienie o stosowaniu przepisów prawa, przez co narusza Rozporządzenie w sprawie Zasad techniki prawodawczej.

Przedmiotowy Plan poprzez wyznaczenie obiektów zabytkowych w § 60 ust 1 wykracza poza dopuszczalny zakres kompetencji rady gminy odnośnie ustaleń planu, określony w art. 15 ust 2 i 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ponieważ do zakresu planu należą ustalenia ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, natomiast zabytki ustala się poprzez wpis do gminnej ewidencji zabytków lub rejestru zabytków.

Organ nadzoru zauważa również, iż w ramach terenów oznaczonych symbolem MN, przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną dopuszczono usługi oraz zabudowę zagrodową, stanowiących inne sposoby przeznaczenia terenu, co jest sprzeczne z ustalonym przeznaczeniem i oznaczeniem terenu; nie ustalono również (stosownie do treści definicji „przeznaczenia dopuszczalnego” w słowniku) żadnych zasad wzajemnego funkcjonowania tych różnorodnych funkcji w ramach jednego terenu, co nie zapewni ładu przestrzennego. Oznacza to, że funkcja przeznaczenia pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną może w ogóle nie zaistnieć poprzez zagospodarowanie tego terenu w całości pod usługi lub zabudowę zagrodową. Ustalenie dla jednego terenu, trzech alternatywnych przeznaczeń, narusza przepis art. 15 ust 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, mówiący, iż w planie określa się obowiązkowo linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu i różnych zasadach zagospodarowania oraz zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego. Podobne nieprawidłowo ustalenia alternatywne wprowadzono m in. dla terenów oznaczonych symbolem MN.22, MNi - dopuszczające bez ograniczeń i zasad alternatywnie zabudowę usługową., 1 MN/U (alternatywnie cztery funkcje: zabudowa mieszkaniowa jednorodzinną, zagrodową, usługi, wytwórczość). Nieprawidłowo określono również wysokość zabudowy w terenie oznaczonym symbolem MW 22. Natomiast, kąt dachów w § 14 ust. 2 pkt 8 lit a, § 15 ust 2 pkt 8 lit a, § 22 ust 2 pkt 2 iit c prawdopodobnie omyłkowo określono. Ponadto wątpliwości budzi zarówno możliwość stosowania planu w przypadku wyburzeń lub rozbiórki istniejącej zabudowy.

Zasady planowania przestrzennego mówią, iż na terenie można realizować tylko to pod co jest on przeznaczony. Teren oznaczony symbolem R przeznaczono pod rolę, a ustalenia dla tego terenu zawierają ustalenia dotyczące istniejącej, rozbudowywanej i uzupełnianej nowymi budynkami zabudowy oraz zakaz zalesiania, co jest sprzeczne z ustalonym przeznaczeniem i oznaczeniem terenu. Analogicznie nieprawidłowo zastosowano ustalenia dla terenu R/Z. Ustalenia odnośnie zakazu zalesiania pojawiają się również w innych terenach nie przeznaczonych pod las co jest zbędne, gdyż wszystkie funkcje niewymienione w przeznaczeniach terenu są niedopuszczalne i nie ma potrzeby ustalania zakazu lokalizacji części z nich, gdyż laki właśnie sposób zapisu może sugerować że to co nie jest zakazane w planie jest dozwolone, a taki sposób interpretacji ustaleń planu jest z gruntu sprzeczny z zasadami planowania przestrzennego.

Organ nadzoru wskazuje ponadto, że przedmiotowy plan oprócz naruszenia zasad wynikających z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym narusza także przepisy innych ustaw. Mianowicie nieprawidłowo wyznaczono tereny zabudowy na obszarach zagrożenia powodziowego, dopuszczając jednocześnie możliwość rozbudowy istniejących budynków co powoduje utrwalanie zabudowy na przedmiotowych terenach zamiast jej wykluczenia w związku z zagrożeniem powodziowym. Narusza to art. 82 ust 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019 z późn. zm.), gdyż dopuszcza wznoszenie na terenie zagrożenia powodzią obiektów budowlanych. Natomiast, zapis zawarty w § 37 ust 1 pkt 2 lit a dotyczący przeznaczenia pod zabudowę zagrodową z wyłączeniem zabudowy mieszkaniowej jest nieprawidłowy, gdyż zgodnie z definicją zabudowy zagrodowej zawartą w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 95, poz. 690 z późn. zm.), przez zabudowę zagrodową rozumie się w szczególności budynki mieszkalne, gospodarcze i inwentarskie. Również ustalenia § 53 nie tylko naruszają Zasady techniki prawodawczej po przez powtórzenie w ust 1 § 53 przepisów Rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze (Dz. U. Nr 52, poz. 315), ale również naruszają przepisy w/w rozporządzenia. Mianowicie ust 2 § 53 przewiduje możliwości zwiększenia odległości od strefy ochrony sanitarnej cmentarza, jeżeli taka potrzeba wynika z raportu o oddziaływaniu cmentarza na środowisko. W planie odległości te powinny być jasno i precyzyjnie określone, a niezależnione od przyszłych, ewentualnych raportów o oddziaływaniu cmentarza na środowisko.

W przedmiotowym Planie organ nadzoru stwierdził również rażące naruszenia prawa w następujących kwestiach. Niewłaściwe, nie spełniające wymogów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587), jest ustalenie typu „pod warunkiem” w § 53 ust. 1, ponieważ zapisy dotyczące ochrony środowiska powinny zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenu. Nie określenie parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy dopuszczanej w terenie WS/Z służących gospodarce wodnej i ochronie przeciwpowodziowej, narusza § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu planu miejscowego. Nieprawidłowe jest także nie zawarcie w treści Planu parametrów nowoprojektowanych sieci infrastruktury technicznej oraz zasad jej powiązań z układem zewnętrznym, co narusza § 4 pkt 9 wskazanego wyżej rozporządzenia, który szczegółowo wskazuje co powinny zawierać ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Natomiast brak wyrysu ze studium na rysunku planu, narusza § 7 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu planu miejscowego Brak wyrysu (i legendy) oraz wypisu ze studium uniemożliwia również sprawdzenie zgodności planu ze studium.

Organ nadzoru w zakresie dotyczącym dokumentacji planistycznej stwierdza również istotne naruszenia przepisów prawa. Mianowicie z przedłożonych wyciętych ogłoszeń z gazety „Super Nowości” (o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego oraz o ponownym wyłożeniu do publicznego wglądu) oraz z odrębnego wyciętego nagłówka z w/w gazety, który nie może stanowić potwierdzenia ukazania się ogłoszenia, nie można jednoznacznie stwierdzić, w jakiej dacie ukazały się przedmiotowe ogłoszenia., co może prowadzić do naruszenia art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Kolejno brak jest dowodów doręczenia zawiadomienia dotyczącego podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu – Gminnej Komisji Urbanistyczno – Architektonicznej, gmin sąsiednich właściwych organów wojskowych, ochrony granic oraz bezpieczeństwa państwa, co narusza § 12 pkt 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Brak jest również wykazu materiałów planistycznych, o których mowa w § 10 ust 1 wraz z wnioskami wynikającymi z ich analizy oraz co narusza § 12 pkt 6 w/w rozporządzenia. Kolejno rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w § 12 pkt 15 określa wzór zgodnie, z którym powinien być sporządzony protokół z publicznej dyskusji. Zamieszczony protokół nie został sporządzony zgodnie z tym wzorem. Zauważa się również naruszenie § 12 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez nie zawarcie w dokumentacji planistycznej dowodów doręczenia pisma dotyczącego zaopiniowania projektu planu przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, która jest szczególnie istotna, ze względu na uwagi kilkudziesięciu osób., które po pierwszym wyłożeniu zwróciły się z prośbą o ograniczenia w zakresie lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej.

Organ nadzoru wskazuje na kolejne istotne naruszenie zasad sporządzania planu poprzez naruszenie § 12 pkt 17 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Mianowicie brak jest rozstrzygnięcia organu, sporządzającego projekt planu miejscowego w sprawie rozpatrzenia uwag wniesionych do wyłożonego do publicznego wglądu projektu planu miejscowego Takie rozstrzygnięcie (wraz z

uzasadnieniem faktycznym i prawnym) przedstawia powody uwzględnienia lub odrzucenia uwag. Na marginesie zauważa się, iż brak jest podpisu właściwego organu pod wykazem uwag.

Do kwestionowanej uchwały nie dołączono uzasadnienia i podsumowania, o których mowa w art. 42 pkt 2 i art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 z późn zm.). Natomiast nie dołączenie projektu planu z kolejnych etapów opracowania, nie pozwala w sposób jednoznaczny odnieść się do uchwalonego dokumentu.

Wskazuje się również na brak zgodności pomiędzy skalą załączników graficznych określoną w uchwale (1:1000) i określoną na przedmiotowych załącznikach graficznych (1:2000), ponadto zauważa się również że rysunek składa się z kilku ponumerowanych arkuszy oraz osobnej planszy orientacji i legendy, co nie ma odzwierciedlenia w uchwale. Dodatkowo zauważa się, że przeznaczenia terenów oznaczonych symbolami MN/UT, MN/U.zz, R/RM/ określone w przepisach ogólnych uchwały nie są tożsame z przeznaczeniami terenu określonych tymi symbolami na rysunku planu, co powoduje brak możliwości jednoznacznego powiązania ze sobą ustaleń tekstu uchwały i rysunku planu.

Mając na względzie wskazane przez organ nadzoru istotne naruszenia prawa w zapisach Planu oraz naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, należało zgodnie z art. 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz z dyspozycją art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – stwierdzić w całości nieważność uchwały Nr XLIX/325/2010 Rady Gminy Zarszyn z dnia 29 października 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów położonych w miejscowości Odrzechowa.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul Kraszewskiego 4A w terminie 30 dni od jego otrzymania.

Z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO

**Janusz Olech
DYREKTOR GENERALNY URZĘDU**